

μεγαλητέραν βεβαίωσιν τῶν δυσπίστων, ὁ οἰκο-
δεσπότης ἐπρότεινε νὰ κινήσωμεν. Ταυτοχρόνως
ἠγγέλθη ἡ ἀρεκτὰ ἐμφαντικὴ ἀναχώρησις τοῦ
νέου ἱατροῦ. Ἐκαθήσαμεν γύρω καὶ ἐσχημα-
τίσαμεν τὴν ἄλυσιν τῶν παλαμῶν μετὰ μει-
διαμάτων δυσπιστίας, ὅταν, ὄχι μετὰ πολλὰ
λεπτά, ἡ τράπεζα ἤρχισε νὰ τρίζῃ καὶ νὰ κυ-
μαίνεται. Μετ' ὀλίγον αἱ κινήσεις τῆς ἐγένοντο
βιασιότεραι καὶ ὁ θαυμασμός μας μεγαλήτερος.

— Μωρὲ ἔδωκα ποῦ τῶχουμε ἀπόψε! τὸ σπίτι
ὀλοκλήρω μποροῦμε νὰ κινήσουμε! ἔλεγεν ὁ οἰ-
κοδεσπότης.

Καὶ ἡ τράπεζα ἐκινεῖτο. Οἱ φημισμένοι Κροῦξ
καὶ Χιοῦμ θάξμενον εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸ θαῦμα
αὐτό. Ἄλλ' οἱ Ἀθηναῖοι πνευματισταὶ ἐζήτησαν
νὰ τοὺς ὑπεσθῶσι. Διότι μόλις ἐδόθη ὑπὸ τοῦ
medium ἡ διαταγή, καὶ ἀμέσως ὁ ὄγκος ἐκείνος
τῆς τραπέζης ἤρχισε νὰ ὑψοῦται καὶ νὰ πίπτῃ
μετὰ πατάγου, ὥστε ὅλοι ἀπεσύραμεν τὰς χεῖ-
ρας καὶ ἐβλέπαμεν μετὰ φρίκης. Πλὴν τὴν φρι-
κῶδῃ αὐτὴν στιγμήν δὲν εἰξεύρω ποῖος ἐφωτίσθη
νὰ κύβη καὶ νὰ ἴδῃ ἀπὸ κάτω — ἐγὼ βέβαια δὲν
ἤμην ὁ ψυχρὸς αὐτός — καὶ τότε ἀμέσως ἀντή-
χισαν αἰφνίδιοι γέλωτες καὶ ἐξήλθεν ἐκ τῆς κρύ-
πτῆς του κατακόκκινος καὶ γελῶν ὁ ἱατρός, ὁ
ὁποῖος εἰς μίαν στιγμήν ταραχῆς ἀπαοκτήρητος
εἶχε χωθῆ ὑπὸ τὴν τράπεζαν καὶ κρυβῆ ὑπὸ τὸ
ποδῆρές τῆς σκέπασμα...

— Δευτέρα ἐκδοσις τοῦ κουτιοῦ, τοῦ εἶπα, κ'
ἐγὼ ὁ ἀνόητος ἤρχισα νὰ πιστεύω. Τὰ ἄλλα
ὅμως πειράματα δὲν πιστεύω νὰ ἦσαν τῆς αὐτῆς
φύσεως... ἔ;

— Ἄ, ὄχι βέβαια! ἐπὶ λόγῳ τιμῆς! Ὅ,τι
δὲν ἦταν φάρσα χονδρὴ ὅπως αὐτό, ἦταν ἀλη-
θινό.

— Καὶ αἱ ἀπαντήσεις;

— Ναί!

Εἶχμεν ἤδη φορέση τὰ ἐπανωφόριά μας καὶ
ἀπεχαιοτίζαμεν ὅταν ὁ ἱατρός μ' ἐπλησίασεν
ιδιαιτέρως καὶ μοῦ εἶπεν:

— Ἀφήστε νὰ γελοῦμε μὲ τοὺς ἄλλους. Θῶ-
μεθ ὅλοι οἱ τακτικοὶ συνεννοημένοι σιωπηλῶς.
Τίποτε δὲν εἶνε ἀληθινό... τίποτε.

— Οὔτε ἡ κίνησις τῆς μικρᾶς τραπέζης; Οὔτε
αἱ ἀπαντήσεις τῆς ποῦ μὰς ἐξέπληξαν;

— Δὲν βαρύνεστε!

— Καλὰ καὶ ποῖος λοιπὸν ἤξευρε τὸνομα τῆς
γιαγιάς σας;

— Κανείς. Ἀλλὰ δὲν με ρώτατε καὶ ἂν τὴν
ἔλεξαν Μαρία; Ἡ γιαγιά μου, φίλε μου, ὠνομά-
ζετο Σμαράγδα καὶ εἶχε μόνον δυὸ παιδιά.

— Τί ὠραῖα ποῦ προσποιεῖσθε!

— Ἐγὼ μόνον; ὅλοι μας καλέ. Ρώτηστε ἐκ
μέρους μου τὸν κύριον ποῦ εἶχε βάλῃ τὴν ἐρώτη-
σιν κατὰ νοῦν καὶ θὰ σᾶς πῇ ἂν ἐφηρμόζετο διό-
λου ἡ ἀπάντησις ποῦ ἔλαβε. Σεῖς ποῦ δὲν εἴσθε

μεμνημένοι εἶδατε τί ἀπάντησιν ἐλάβατε... Ἀπὸ
αὐριον ὅμως εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ συμφωνῇ θαι-
μάσια μ' ἐκεῖνο ποῦ θὰ ἐρωτᾶτε. Δὲν εἶν' ἔτσι;

Χωρὶς νὰ τοῦ ὑποσχεθῶ ὅτι θὰ γίνω καὶ ἐγὼ
συνομότης, ἔσπευσα νὰ εὔρω τὸν κ. Γ. τὸν ὁποῖον
ἠρώτησα.

— Καλὲ δὲ βαρύνεστε! μοῦ εἶπε καὶ αὐτός.
Οὔτε κἂν ἔβαλα ἐρώτησι στὸ νοῦ μου.

Ἦτο τελεία ἀπόψε ἡ μῆσις μου. Ἡ εὐχαρίστησα
συγκεκριμένως τὸν οἰκοδεσπότην καὶ ἀπῆλθον με-
τὰ τὴν ὑπόσχεσιν νὰ πηγαῖνω συχνά. Ἐτήρησα τὸν
λόγον μου. Ἀλλὰ — χωρὶς πλέον ν' ἀσπαιεῖμαι —
καὶ ἐκ τῆς πρώτης αὐτῆς ἐσπερίδος καθὼς καὶ
ἐκ τῶν κατόπιν, τὸ μόνον βέβαιον συμπέρασμα
τὸ ὁποῖον ἐξήγαγον εἶνε, ὅτι ἀπὸ τοῦ λεγομένου
πνευματισμοῦ μόνον τὸ πνεῦμα λείπει.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Υ π ὁ

ΑΝΔΡΕΟΥ ΔΩΡΗ

Συνέχεια, ἴδε σελ. 365

Ἐκ τῶν λόγων τούτων τοῦ προφέσσουρος πα-
ροξυνθεῖς:

— Πῶς καὶ αὐτοί; ἀνέκραξεν ὁ ὑπολοχα-
γός. Νομίζω, κύριε, ὅτι δὲν ἔλαβον ἀνάγκην νὰ
ἴδωσι κανενὸς τὸ παράδειγμα διὰ ν' ἀρχίσωσι
τὰς ἐργασίας των... Ἀλήθεια ὅμως!... ἤκουσα
κτύπους σκαπάνης πρὸ ὀλίγου. Μήπως ὁ διοικη-
τῆς ἀπέσυρε τὴν ἀπαγόρευσιν;

Ὁ προφέσσουρ ἐταπεινώσε μετριοφρόνως τοὺς
ὀφθαλμούς.

— Ὁ διοικητῆς τοῦ Χαμαδάν, ἡ Αὐτοῦ Ὑ-
ψηλότης ὁ πρίγκηψ Ἀβδούλ-Ἀζίμ, εἶπε ταπει-
νῶς, ἀποβλέπων εἰς τὴν ἡλικίαν μου καὶ εἰς τὴν
μικρὰν φήμην, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησα καὶ τὴν ὁ-
ποίαν ἐπικυροῦσιν οἱ τίτλοι μου, τὰς πραγματι-
κὰς ἐκδουλεύσεις, τὰς ὁποίας εἶχα τὸ καύχημα νὰ
τοῦ προσφέρω, κηδύκητε νὰ μοῦ χορηγήσῃ τὴν
ἄδειαν, ὅπως ἐπιχειρήσω καὶ ἐγὼ ἀνασκαφάς, τῶν
ὁποίων τὸ προϊόν θὰ παραδοθῇ ἐξ ὀλοκλήρου εἰς
τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα.

— Ἐν ἄλλοις λόγοις, κύριε, εἶπε διακόπτων
αὐτὸν ἀποτόμως ὁ ὑπολοχαγός, ἐνηργήσατε ν' ἀ-
παγορευθῶσιν αἱ ἐργασίαι εἰς τὸν κ. Κερδίκ, διὰ
νὰ τὸν ὑποκαταστήσητε σεῖς!... Βέβαια, ἡ πρά-
ξις σας εἶνε πολὺ ἐπιτηδεῖα... ἀλλὰ τὸ ἐπ' ἐμοὶ
δὲν τὴν εὐρίσκω ἔντιμον!

— Κύριε, εἶπεν ὁ Χάσελφρατζ, δὲν λαμβάνω
καθόλου ὑπ' ὄψιν τὰς ἀνισχύρους ὕβρεις ἐνὸς παι-
δίου!

— Ἐστω! εἶπε ξηρῶς ὁ ἱατρός Ἄρδύ, ἐπι-
τρέψατε λοιπὸν καὶ εἰς ἐμὲ νὰ σᾶς εἶπω ὅτι συμ-
μερίζομαι πληρέστατα τὴν γνώμην τοῦ ὑπολο-
χαγοῦ, καὶ νὰ προσθέσω ὅτι ἡ διαγωγή, τὴν ὁ-
ποίαν εδείξατε εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, μοὶ φαί-

νεται πολὺ ὑποπτος καὶ ἀναξία ἐντίμου ἀνθρώπου.

— Μήπως δὲν ὑπάρχει, προσέθηκεν ὁ κ. Γκυγιών, ἀξίωμα νομικὸν ἀποδίδον τὸ ἐγκλημα εἰς ἐκείνον ὅστις ἐπωφελεῖται ἐξ αὐτοῦ; Καὶ δὲν ἔχομεν ἐπομένως τὸ δικαίωμα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ ἐξαφάνισις τῶν φίλων μας εἶνε ἔργον ἰδικῶν σας, ἀφοῦ σεῖς τοὺς ὑποκατεστήσατε;

— Συκοφαντία!... συκοφαντία!... ἀνεβόησεν ὁ προφέσσωρ ἐγείρας τοὺς βραχίονας πρὸς τὰν οὐρανόν... Ἄλλ' εἰς πᾶσαν ἐποχὴν εἶδομεν τοὺς ἀγαθοὺς καταπιεζομένους καὶ τοὺς πονηροὺς ἀνυψουμένους ἐπ' αὐτῶν... Μὲ συκοφαντοῦν... μὲ ἀδικοῦν!... ἀλλὰ θὰ καταδειχθῇ ἡ ἀθώωσις μου, σὰς διαβεβαιῶ!...

Καὶ ἠτοιμάζετο ν' ἀπομικρυνθῇ. Ἄλλ' ὁ ὑπολοχαγὸς ἔνευσεν εἰς δύο ἄνδρας τῆς συνουσίας του νὰ περικυκλώσωσι τὸν σοφὸν ὀφθαλμολόγον.

— Στάσου, κύριε! εἶπεν εὐγενῶς ἀλλ' ἀποφασιστικῶς. Φέρω φερμάνιον ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ Σάχου ἰδιοχείρως, καὶ ἐξουσιοδοτοῦν τὸν Μαυρίκιον Κερδίκ νὰ ἐνεργήσῃ αὐτός, ἄνευ τῆς παρεμβάσεως οἰοῦνθ' ἄλλου π ἄ σ α ς τ ἄ ς ἄ ν α σ κ α φ ἄ ς τ ἄ ς γεννησομένης πέριξ τοῦ Χαμαδάν. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης μοὶ ἐχορήγησε πρὸς τοῦτοις πᾶσαν πληρεξουσιότητα, ὅπως τὸν ἀντιπροσωπεύσω καὶ ἐκτελέσω τὰς διαταγὰς του. Ἐπειδὴ δὲ εὕρισκω τὴν διαγωγὴν σας εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις πολὺ ὑποπτον, σὰς συλλαμβάνω μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἤθελον εὑρεθῆ τὰ μέλη τῆς γαλλικῆς ἀποστλιῆς. Ἄν λοιπὸν γνωρίζετε ποῦ εὕρισκται ὁ κύριος καὶ ἡ δεσποινὶς Κερδίκ, σὰς προτρέπω νὰ τὸ εἴπητε ἀμέσως πρὸς τὸ συμφέρον σας.

— Αἶ, κύριε!... μὰ νομίζετε ὅτι τοὺς ἔχω εἰς τὴν τσέπην μου!... ἀνέκραξεν ὁ καθηγητὴς

ὠχισμένος Διαμαρτύρομαι!... διαμαρτύρομαι κατὰ τῆς ἀθαιρέτου ἐνεργείας σας!... πηγαίνω ἀμέσως ν' ἀναφερθῶ πρὸς τὸν διοικητὴν...

— Ἴδου τὸ φερμάνιον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, εἶπεν ὁ ὑπολοχαγὸς δεικνύων περγαμνὴν περιστοιχιζομένην ὑπὸ ταινίας πρασίνης ἐκ μετᾶξης καὶ φέρουσαν τὴν βασιλικὴν σφραγίδα.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ἐγγάφου προσταγῆς τοῦ ἠγεμόνος οἱ ἄνδρες τῆς συνουσίας προσεκύνησαν αὐτὴν εὐσεβάστως, ἐγγίζοντες σχεδὸν τὸ μέτωπον εἰς τὸ ἔδαφος.

— Πολὺ καλὰ! ἀπήντησεν ὁ Χάσελφρατζ ἐμμανῆς· ὑπερισχύετε πρὸς στιγμὴν, κύριε, ... τὸ ἀναγνωρίζω... Ἄλλὰ θὰ ἴδωμεν κατόπιν... θὰ ἴδωμεν ποῖος θὰ γελᾶσῃ τελευταῖος!...

Διατάξας νὰ τεθῇ ὑπὸ ἐπιτήρησιν ὁ καθηγητῆς καὶ ἀναγνούς μεγαλοφώνως πρὸς τοὺς ἐργάτας τὴν προσταγὴν τοῦ Σάχου, τὴν διατάσσουσαν τὴν ἄμεσον παύσιν ὅλων τῶν ἐργασιῶν τῶν μὴ διευθυνομένων ὑπὸ τοῦ Μαυρίκιου Κερδίκ, ὁ ὑπολοχαγὸς καὶ ὁ ἱατρὸς ἀπεμακρύνθησαν, ὅπως ἐνεργήσωσι τακτικὴν καὶ μεθοδικὴν ἐ-

ΕΞΕΥΡΩΠΑΪΣΜΕΝΗ ΑΦΡΙΚΗ

ρευναν περὶ τῆς ἐξαφανίσεως τῶν φίλων των. Εἰς μάτην ὅμως ἠρευνήσαν ὅλα τὰ πέραξ καὶ ἠρώτησαν τοὺς ἐργάτας, τοὺς πλανοδίους ἐμπόρους τοὺς συχνάζοντας εἰς τὸ στρατόπεδον· οὐδεμίαν ἠδυνήθησαν νὰ λάβωσι πληροφορίαν.

Ὁ ἱατρὸς Ἀρδὸ ἀπεφάσισε τότε νὰ πορευθῇ μέχρι Χαμαδάν, ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐρεῦνας του, ἐνῶ ὁ ὑπολοχαγὸς θὰ μετέβαινε εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ Γουέβρου, οὗτινος ἐζήτησε νὰ μάθῃ ἀκριβῶς τὸν δρόμον, ὅπως ἐρωτήσῃ τὸν Γκουσάνισιν τί ἐγίνωσκε περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης.

Ἐγκαταλείποντες τὸν ἀγαθὸν ἱατρὸν ἐξετά-

ζοντα εἰς μάτην τὰς φήμας τῆς πόλεως μὲ τὰς ἐξακοσίας κρήνας, θὰ παρακολουθήσωμεν τὸν Λουδοβίκον Γκυγιὼν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ μεγάλου Μοβέδ.

Φθάσας εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου ὁ νέος προσεκάλεσε πολλὰκις τὸν μάγον μεγαλοφώνως. Μὴ λαβῶν ἀπάντησιν, ἀπεφάσισε νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ κατ' ἀρχὰς ἐξεπλάγη ἐκ τοῦ ἐπικρατοῦντος ἐκεῖ βαθέος σκότους. Ἐδέησεν ἐπὶ τινα χρόνον νὰ ἐξοικειωθῇ μὲ τὸ αὐμυδρὸν σκοτόφωρον τὸ εἰσδύον διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ βράχου· τότε μόνον ἀνεγνώρισεν ὅτι τὸ σπήλαιον ἦτο ἔρημον. Ἐξεπλάγη ἀμέσως ἐκ τῆς ἐπικρατούσης αὐτόθι θεᾶς τῆς ἐγκαταλείψεως. Τὰ πάντα αὐτόθι ἦσαν καθαρὰ. Τὰ ἐπιπλά ἦσαν ἐν τάξει τοποθετημένα· ἀλλ' ἡ φλόξ τοῦ ἱεροῦ τρίποδος ἦτο ἐσβεσμένη καὶ ἡ τέφρα οὐδεμίαν διετήρει θερμότητα. Ὁ ὑπολογαγὸς ἔφερεν ἐπ' αὐτοῦ μικρὸν φανὸν ἀργυροῦν ἐκ τῶν ἐχόντων ὄγκον ἴσον πρὸς κυτίον πυρεΐων. Τὸν ἀνῆψε καὶ ἠρεύνησεν ἐπιμελῶς τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεῦτερον σπήλαιον. Ἀμφότερα ἦσαν κενά, παγερά, ἡ σιωπὴ δὲ ἐκείνη καὶ ἡ μόνωσις ἐνέπνευσαν ἀκούσιόν τι πενθιμον αἴσθημα εἰς τὸν ὑπολογαγόν. Ἐκ νέου μεγαλοφώνως προσεκάλεσε τὸν Μαυρίκιον, τὸν Γουέβρον, ἀκολούθως τὴν Αἰκατερίνην καὶ τὴν Λεϊλάν. Πλὴν οὐδεὶς ἀπήντησε καὶ πεπεισμένος πλέον περὶ τοῦ ματαίου τῶν ἐρευνῶν του, ἐξῆλθε τοῦ σπηλαίου.

Τοιοτοτρόπως λοιπὸν οὐ μόνον ὁ Μαυρίκιος, ἡ Αἰκατερίνη καὶ ὁ Γαργαρίδης εἶχον γείνει ἀφαντοί, ἀλλὰ καὶ ὁ Γουέβρος καὶ ἡ ἐγγόνη του εἶχον ἐπίσης ἐξαφανισθῆ. Τί λοιπὸν συνέβη; πῶς ἔπρεπε ν' ἀποδώτῃ τὴν αἰφνιδίαν ἐκείνην ἐξαφάνισιν πέντε προσώπων; Ὅσον μᾶλλον ἐσκέπτετο ὁ Λουδοβίκος Γκυγιὼν τόσον μᾶλλον ἐφροβέτο μήπως ἐπρόκειτο περὶ καταχθονίου τινὸς μηχανορραφίας ἐξυφανθείσης ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ τοῦ Χαμαδάν καὶ τοῦ Χάσελφρατζ. Διὸ ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ καὶ αὐτὸς εἰς Χαμαδάν, ὅπως βοήθησῃ τὸν ἱατρὸν Ἀρδὸν εἰς τὰς ἐρεῦνας του.

Ἐνῶ ἐσκέπτετο ταῦτα ὄρθιος παρὰ τὸν ἵππον του, κρατῶν ἤδη ἐκ τῆς χαίτης αὐτὸν ὅπως ἀνέβη ἐπὶ τοῦ ἐπιππίου, ἤκουσεν ὀπισθὲν του βῆμα ἐλαφρὸν καὶ ἀνεσκήρτησεν. Στοαφεί; ἐν τάχει εἶδεν ἐρχόμενον τὸν μικρὸν Χασάν. Ἡ ὄψις τοῦ παιδίου ἦτο ὠχρὰ καὶ τεθλιμμένη, οἱ δὲ μεγάλοι σκυθρωποὶ ὀφθαλμοὶ του ἐξέφραζον βαθεῖαν ὀδύνην.

— Τέλος πάντων! ἀνέκραξεν ὁ ὑπολογαγὸς περιχαρῆς, ἰδοὺ μία μορφή γνώρισμος!... Ἡρχίζα νὰ πιστεῦσω ὅτι ἀπεθάνετε ὅλοι!... Ποῦ εἶνε οἱ ἄλλοι, μικρὲ μου;... Ποῦ εἶνε ὁ Γουέβρος; Ποῦ εἶνε ἡ Λεϊλά;... Ποῦ εἶνε οἱ Φράγκοι;...

Ὁ Χασάν ἐποίησε λυπηρὸν νεῦμα.

— Ἀλλοίμονον, Σαχίπ! εἶπεν. Ἀπὸ πολλὰς

ἐσπέρας τώρα ἀνατέλλει ἡ σελήνη καὶ ἡ νύξ κατέφαγε τὸ πρῶτον αὐτῆς τέταρτον, χωρὶς ὁ κύριός μου ν' ἀναφανῇ!... ὦ, βεβαίως θὰ τὸν ἐκατάπιεν ἡ γῆ ὁμοῦ μὲ τὸν Σαχίπ Μαυρίκιον καὶ τὸν Φράγκον ὑπηρετήν του!... Κατ' ἀρχὰς ἡ Λεϊλά καὶ ἡ Χανούμ ἐπερίμεναν!... ὑπέμειναν πολὺν καιρὸν... καὶ κάθε ὥρα ὅπου παρήρχετο τὸ πρόσωπον τῆς Χανούμ ἐγίνετο ὠχρότερον καὶ θλιβερότερον. Εἰς μάτην ἡ Λεϊλά προσεπάθει νὰ τὴν παρηγορήσῃ... Τέλος πάντων ἔφυγαν καὶ αὐτοὶ καὶ ἔφισαν τὸν Χασάν μόνον μὲ τὴν καρδίαν θλιμμένην... Κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν ἐπανῆλθε πλέον. Ἐσβέσθη ἡ ἱερὰ φλόξ, τὴν ὁποίαν μόνος ὁ Μοβέδ ἔχει δικαίωμα νὰ ἐγγίση... Δὲν τολμῶ νὰ κινηθῶ ἀπ' ἐδῶ. Δὲν εἰςεύρω πού εὑρίσκονται αἱ δύο νεάνιδες, τὰς ὁποίας ὁ κύριός μου μοῦ ἐνεπιστεύθη νὰ φυλάξω... Ἀλλοίμονον!... μήπως ὑπῆγαν νὰ τὸν εὑρουν;... Τότε ποτὲ πλέον ἡ ἀχόρταστος γῆ δὲν θὰ τὰς ἀποδώσῃ εἰς τὸ εὐλογημένον φῶς τοῦ ἡλίου!...

— Τί μοῦ λέγεις! ἀνέκραξεν ὁ ὑπολογαγὸς, πῶς συμπεραίνεις ὅτι εὑρίσκονται ὑπὸ τὴν γῆν;... Εἰς ποῖον μέρος; Λέγε δι' ὄνομα Θεοῦ!...

— Ὁ κύριός μου κατέβη ὑποκάτω ἀπὸ τὴν γῆν διὰ τοῦ Γκούλ. Ἐκ ὁμοῦ μὲ τοὺς Φράγκους, τὸ γνωρίζω. Καὶ αὐταὶ τὸ ἐγνώριζον καὶ ὑπῆγαν βεβαίως πρὸς ἀνεῦρεσίν των.

— Εἰς τὸ Γκούλ ἔξ;

— Ναί, εἰς τὸ ἀπόκρυφον φρέαρ, τὸ ὁποῖον μόνος ὁ μέγας Μοβέδ γινώσκει.

— Καὶ δύνασαι σὺ ν' ἀνεύρῃς αὐτὸ τὸ φρέαρ;

— Ναί, Σαχίπ. Ἄλλ' οὐδέποτε ὁ κύριός μου μοῦ ἐπέτρεψε νὰ καταβῶ.

— Πολὺ καλὰ!... Ἄλλ' ἐγὼ ὄχι μόνον σοῦ τὸ ἐπιτρέπω, ἀλλὰ καὶ σὲ διατάσσω νὰ καταβῇς. Συλλογίσου ὅτι πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς τοῦ κυρίου σου, τῆς Λεϊλᾶς, τῶν φίλων μου!... Ἐὰν πρόκειται νὰ διαπράξῃς παρακοὴν ἢ ἀμάρτημα καταβαίνων, ἐγὼ ἀναλαμβάνω πᾶσαν τὴν εὐθύνην, ἀγαπητόν μου παιδίον. Ἐλα! ἴσως κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην κοιμησθέντες εἰς κανὲν βάραθρον ἐπικαλοῦνται εἰς μάτην τὴν συνδρομὴν μας... Ἀνάβα καὶ σὺ εἰς τὸν ἵππον μου· ἄς τοὺς σώσωμεν!...

Ὁ Χασάν ἐδίσταξεν ἀκόμη· τόσο ἦτο ὁ σεβασμὸς του πρὸς τὰς θελήσεις τοῦ μεγάλου Μοβέδ. Ἀλλὰ τέλος πάντων ἐπέισθη, καὶ ὁ Λουδοβίκος Γκυγιὼν παραλαβὼν αὐτὸν εἰς τὰ ὀπίσθια τοῦ ἵππου του διεπύθνη ἐν τάχει κατὰ τὰς ὁδηγίας του εἰς τὸ φρέαρ τοῦ Γκούλ. Ἐκ.

Ὅτε ἔφθασαν ἐκεῖ ὁ Χασάν ἐδείξε πρὸς τὸν ὑπολογαγόν τὸ μέρος, ὅπου ὁ Γουέβρος ἔκρουπε τὸν σιδηροῦν μοχλόν, οὗτος δὲ διὰ ῥωμαλαίως προσπαθείας ὑπανήγειρε μετ' ὀλίγον τὴν πλάκα. Ἡ κρεμασμένη εἰς τὸ χάσμα ἐκ σχοινίων κλίμαξ ἐφαίνετο οἰονεὶ προσκαλοῦσα αὐτοὺς νὰ κατέλθω-

σιν. Ἐκρεμάσθησαν εἰς αὐτὴν ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον καὶ χάρις εἰς τὸν μικρὸν φανὸν τοῦ ὑπολοχαγοῦ ἠδυνήθησαν εὐχερῶς ν' ἀνεύρωσι τὴν σήραγγα τὴν κατασκευασθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἐργατῶν, ἔπειτα δὲ τὴν εὐρείαν στοάν τὴν ἄγουσαν εἰς τὸν Κινητὸν Λίθον.

Ὅτε ὅμως ἔφθασαν εἰς τὴν στρογγύλην αἰθουσαν, ἐνόμισαν ὅτι εἶχον φθάσει εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁδοπορίας των, καὶ μὴ βλέποντες καμμίαν ἄλλην διέξοδον ἐκτὸς τῆς στοᾶς, ἣν εἶχον ἤδη διανύσει, ἐπανήλθον τεθλιμμένοι κάτω τοῦ φρέατος, πεπεισμένοι ὅτι οἱ φίλοι των εἶχον λάθει ἄλλην διέξοδον.

Κατὰ καλὴν συγκυρίαν δὲν εἶδον τὴν δευτέραν στοάν, εἰς ἣν εἶχε πέσει ὁ Γαργαρίδης· ἄλλως ἀναμφιβόλως θὰ ἠκολούθουν αὐτὴν καὶ θὰ ἔμενον καὶ αὐτοὶ διὰ παντὸς ἐντὸς τοῦ ὑπογείου. Ἄλλ' εἰς τὸν ὑπολοχαγὸν εἶχεν ἐπέλθει αἴφνης μία ἀνάμνησις. Ὁ θόλος ἐκεῖνος ὁ ἀποκαλυφθεὶς ὑπὸ τοῦ Χάσελφρατζ, τὸν ὁποῖον μόλις εἶχε διῖδει, θὰ ἐσκέπαζεν ἀναμφιβόλως ὑπόγειον ὅμοιον πρὸς τὸ παρ' αὐτοῦ πρὸ μικροῦ ἐξερευνηθέν. Διὰ τὴν μὴ ἐπιχειρήσωσι νὰ φθάσωσι δι' αὐτοῦ μέχρι τῶν ἀπολεσθέντων ἐρευνητῶν; Ἀφοῦ αἱ ἐργασίαι ἦσαν ἤδη ἀπηγορευμένα διὰ τὸν Γερμανόν, ὤφειλεν αὐτὸς ν' ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσίν των ἐν ὀνόματι τοῦ Μαυρικίου Κερδίκ καὶ τὰ πάντα νὰ ἐπιχειρήσῃ ὡς τὸν ἐπανεῦρον. Ἡδὴ ἔτι μᾶλλον ἤ-ξανε βαθμηδὸν ἐν αὐτῷ ἡ πεποίθησις, ὅτι εἶχον ἀποπλανηθῆ εἰς ὑπόγειόν τινα δρόμον. Ἐσπευσαν λοιπὸν ν' ἀναβῶσι καὶ ἐπανήλθον ἐν τάχει πρὸς τὸ μέρος τῶν ἐργασιῶν. Ὁ ἰατρὸς Ἀρδὺ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπανακάμψας ἐκ Χαμαδὰν ἀνεκοίνωσεν αὐτοῖς δι' ὀλίγων ὅτι ἡ ἐκδρομὴ του ὑπῆρξεν ἄγονος.

Ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν ἐμελέτησε τὴν κατασκευὴν τοῦ θόλου ὁ ὑπολοχαγός, ὅστις εἶχεν ἀποκτήσει πειρὰν τινα περὶ τὰς ἐργασίας ταύτας ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Μαυρικίου, ἀπεφάσισεν εἰς ποῖον σημείον ἔμελλε νὰ γείνη τὸ ῥήγμα. Μολονότι ἐπῆρ-χετο ἡ νύξ, διέταξε παραχοῆμα ν' ἀρχίσῃ τὸ ἔρ-γον. Οἱ ἐργάται τρέμοντες ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ βασιλικοῦ φερμανίου, ὑπέκον καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα αὐτοῦ προστάγματα. Μετ' ὀλίγον δέ, χάρις εἰς τὰς ἐρρωμένας αὐτῶν προσπαθείας, ἤρχισαν νὰ κινῶνται καὶ ν' ἀποσπῶνται οἱ λίθινοι ὄγκοι ἐκ τῆς κοίτης των.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἰδίαν στιγμὴν, καθ' ἣν ὑπὸ τὰς πρώτας ακτῖνας τῆς Σελήνης ὁ Γκουστά-Νισὶν ἀνήρχετο ἀπὸ τοῦ στομίου τοῦ φρέατος καὶ διησθύνετο πρὸς τὴν κατοικίαν του φέρων τὸ πολύτιμον φορτίον τῆς κοιμωμένης νεάνιδος, ἐσηματίζετο εὐρὸ ῥήγμα εἰς τὸν θόλον. Τί θὰ συνέβαινεν ὅμως ἂν πρὸ δύο ὥρων ἤθιλε συναντήσῃ τὸν ὑπολοχαγὸν ἀκολουθούμενον ὑπὸ τοῦ Χασάν ἐξερευνῶντα τὴν ὑπόγειον στοάν;... Τί θὰ ἔλεγε δὲ καὶ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἂν ἐγίνωσκεν

ὅτι ἡ ἀσεβὴς περιέργεια τῶν ξένων ἦνοιγε δίο-δον πρὸς τὴν ναὸν ἀπὸ ἄλλο μέρος; Ἄλλ' ἀγνοῶν τὴν νέαν ταύτην βεβήλωσιν ὁ πρεσβύτερος, μετὰ τὴν καρδίαν βεβαρυμένην ἐκ τῆς θλίψεως ἐσύρετο βρα-δέως πρὸς τὴν κατοικίαν του, φοβούμενος ἀκου-σίως τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ὤφειλε ν' ἀνακοινώσῃ πρὸς τὸ τέκνον του τὴν φοβερὰν ὑστίαν, ἣν εἶχε τελέσει.

Ὁ ὄγκος τοῦ γρανίτου ἀνεγερθεὶς καὶ ῥιφθεὶς πρὸς τὰ ὄπισθεν ἐκυλίσθη παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἐργατῶν, ἀφίνων μέγα χάσμα ἀνοικτὸν ἄνωθεν τῆς ἀύσου, διὰ τοῦ ὁποῖου τὸ βλέμμα ἠδύνατο, καθὰ ἐφαίνετο, νὰ εἰσχωρήσῃ μέχρι τοῦ κέντρου τοῦ ὑπογείου.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ ὑπολοχαγοῦ ἐποθετή-θησαν τροχαλῖαι, δι' ὧν διὰ σχοινίων στερεῶς προσδεδεμένων κατεβιάσθη κάλαθος ἐκ λιγαριάς δυνάμενος νὰ περιλάβῃ τέσσαρα ἄτομα, διὰ τῆς ὁποίας ἔμελλον νὰ κατέλθωσιν εἰς τὸ χάσμα ὅσοι ἤθελον νὰ ἐπιχειρήσωσι τὸ πείραμα.

Ἡ βραχεῖα νύξ τοῦ θέρους παρήλθεν ἐν τῷ με-ταξὺ τῶν προπαρασκευῶν τούτων καθ' ἣν στιγ-μὴν ἡ πρόχειρος συσκευὴ ἦτο ἐτοίμη νὰ λειτουρ-γήσῃ, αἱ πρώται ακτῖνες τοῦ ἡλίου ἐξετοξεύθησαν ὡς χρυσὰ βέλη ἄνωθεν τοῦ ὄρους φωτίζουσαι τὴν κορυφὴν τοῦ θόλου διὰ ῥοδίνης ἀνταυγείας.

Ἡ συγκίνησις τοῦ προφέσσου Χάσελφρατζ ἦτο τόσον μεγάλη ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ ῥήγματος τοῦ γενομένου ἄνωθεν τοῦ ὑπογείου, ὥστε ὁ ὑπολο-χαγός τὸν ἠύσπλαγχνίσθη. Μετὰ τὴν εἰλικρινεῖάν του τὴν ἱπποτικὴν προέτεινεν αὐτῷ νὰ συμμε-τάσχῃ τῆς ἐκδρομῆς.

— Ἄ, κύριε, ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογήσῃ! ἀνέκραξεν ὁ σοφὸς μετὰ τὸ πρόσωπον δακρύβροκτον. Δέχομαι, δέχομαι μετὰ χαρᾶς, νέε!.. καὶ σὲ συγχωρῶ διὰ τοῦτο, δι' ὅλην τὴν μέχρι τοῦδε πρὸς ἐμὲ κακὴν συμπεριφορὰν σου.

— Ἐλα, ἔλα!.. εἶπεν ὁ ἰατρὸς Ἀρδὺ μετὰ παρησίας ἢ συμπεριφορὰ αὐτὴ οὐδὲν ἔχει τὸ ἐπι-λήψιμον ἢ τὸ μισητόν, κύριε. Σεῖς δέ, ὅστις ἐνηρ-γήσατε νὰ διακοποῦν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον αἱ ἐργασίαι τοῦ κ. Κερδίκ, ἔπρεπε νὰ μὴ ἐκπλήτ-τεσθε διότι διεκόπησαν καὶ αἱ ἰδικαί σας. Ἐλάτε, ἐάν θέλετε, ἀλλὰ πιτεύσατέ με, παύσατε νὰ παραπονήσθε, διότι δὲν ἔχετε καθόλου δίκαιον..

— Ἐμπρός! ἐπιβιάσθητε!.. ἐκραύγασεν ὁ ὑπολοχαγός.

Μετ' αὐτὸν δὲ ὁ ἰατρὸς Ἀρδὺ, ὁ προφέσσου Χάσελφρατζ καὶ ὁ Χατὰν κρατῶν μικρὸν κἀνι-στρον μετὰ τροφίμων καὶ ἕνα φανὸν ἐποθετή-θησαν ἐντὸς τῆς καλάθου. Ἡ κατάβασις ἤρχι-σε. Καθ' ὅσον ἡ καλάθος κατεβιάζετο εἰς τὴν ἀύσου καὶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἔξωθεν ἐμειοῦτο, οἱ ἐρευνηταὶ διέκρινον λάμπιν λευκὴν ἀνεξήγη-τον, ἣτις ἐφαίνετο ἀνερχομένη ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ βράθρου. Δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ κύψωσι, διὰ νὰ

μὴ πάθῃ ἢ ἰσορροπία τοῦ ἀσθενοῦς αὐτῶν σκαφιδίου· καίτοι δὲ ὁ ἰατρὸς καὶ ὁ ὑπολοχαγὸς πολλάκις ἐφύναζον μεγαλοφύως κρίζοντες τὸν Μαυρίκιον καὶ τὴν Αἰκατερίνην, αἱ φωναὶ των δὲν ἔτυγον ἀπαντήσεως.

Τέλος ἡ κάλαθος ἤγγισεν εἰς τὸ ἔδαφος· διὰ συνθήματος συμπεφωνημένου ἐκ τῶν προτέρων οἱ ἐργάται ἔπαυσαν νὰ καταβιβάζωσι τὸ σχοινίον καὶ οἱ τέσσαρες ἐπιβάται ἐπήδησαν ἑξῶς.

Ἐμείναν ἐνεοὶ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

Ἐμπροσθεν αὐτῶν ἐπὶ τοῦ μυστηριώδους βωμοῦ ἤστραπτεν, ἠκτινοβόλει, ἐφλέγετο ὁ ἐκ πολυτίμων λίθων ἥλιος, ὁ διαχέων φῶς μαγινόν. Τυφλωθέντες σχεδὸν κατ' ἀρχὰς ἐκ τῆς σφοδρᾶς λάμπειος ἀπέστρεψαν τὸ βλέμμα· ἀλλὰ θέαμα νέον, ἐκπληκτικώτερον τοῦς ἔκαμε νὰ ὀπισθοδρομήσουν

Παρὰ τοὺς πόδας των ἔκειντο τρία σώματα ἀκίνητα.

Ἀνεγνώρισαν τὴν Αἰκατερίνην, τὸν Μαυρίκιον καὶ τὸν Γαργαρίδην. Τοὺς ἐξέλαβον ὡς νεκροῦς. Ἐκφέρων κραυγὴν ὀδύνης ὁ ἰατρὸς Ἄρδῦ ἐγονυπέτησε πλησίον των καὶ τοὺς ἐζήτησε μετὰ σπουδῆς. Μετ' ὀλίγον ἀνηγέρθη περιχαρῆς.

Δὲν εἶνε νεκροὶ! ἀνέκραξεν, οὔτε καὶ λιπόθυμοι... Κοιμῶνται μόνον!...

Κεφάλαιον ΚΑ΄.

Ὁ ὀθαυρὸς

«Κοιμῶνται! ἐκραύγασεν ὁ ὑπολοχαγός. Ὀνειρεύεσαι, νομίζω, φίλτατε ἰατρέ!... Ποῖος ὕπνος θ' ἀνθίστατο εἰς τόσον φῶς, εἰς τὸν θόρυβον, τὸν ὁποῖον ἐπροξενήσαμεν καερχόμενοι καὶ εἰς τὰς κραυγὰς τὰς ὁποίας ἐξεφέραμεν;

— Διὰ τοῦτο δὲν ὠμίλησα περὶ φυσικοῦ ὕπνου, εἶπεν ὁ ἰατρὸς χωρὶς νὰ συγκινηθῇ. Νομίζω ὅτι εὐρισκόμεθα ἀπέναντι ὕπνου μαγνητικοῦ, τεχνητοῦ, ὑπνωτισμοῦ, ὅπως θέλετε νὰ τὸν ἀποκαλέσητε. Θὰ τοὺς ὑπνώτισαν νομίζω ὑποχρεώσαντες αὐτοὺς ν' ἀτενίζωσι διαρκῶς τὸν ἥλιον, ὅστις, μὰ τὴν πίστιν μου, τυφλώνει!... Σὰς συμβουλεύω μάλιστα νὰ μὴ τὸν παρατηρήτε μὲ πολλὴν προσοχήν, ἂν δὲν θέλετε νὰ πάθετε ὅ,τι καὶ οἱ φίλοι μας. Φρονῶ ὅτι πρέπει πρὸς ἐπίμετρον νὰ τοὺς ὑπέβαλον καὶ εἰς μαγνητικὰς ἐπιψύσεις, καὶ ἐπειδὴ ἄλλοτε κατὰ τὴν νεότητά μου ἠσχολήθην πολὺ εἰς τὸν μαγνητισμόν, θὰ προσπαθῶ νὰ ἐνθυμηθῶ πάλιν τὴν μέθοδον καὶ νὰ τοὺς ἀφυπνίσω δι' ἐπιψύσεων ἀντιθέτων... Ἄν δὲν ἐπιτύχωμεν, τότε θὰ ἴδωμεν τί μέτρα πρέπει νὰ λάβωμεν.

— Εὐρίσκονται πραγματικῶς εἰς κατάστασιν πολὺ περίεργον, εἶπεν ὁ ὑπολοχαγός Γκυγιὼν παρατηρῶν ἐναγωνίως τὴν μορφήν τῶν φίλων του. Ὁμοιάζει τόσον πολὺ μὲ τὸν συνήθη ὕπνον, ὥστε δύναται τις ν' ἀπατηθῇ. Τὸ χρῶμά των εἶνε κα-

νονικόν, ἡ ἔκφρασις τοῦ πρωτόπου ἠτυχωτάτη, ἡ ἀναπνοὴ τακτικὴ καὶ ἤρεμος. Μὲ ὅλας τὰς πρὸ ὀλίγου ἀντιρρήσεις μου, θὰ ὠρμιζόμεν τώρα ὅτι κοιμῶνται φυσικῶς καὶ αὐτοπροαιρέτως...

— Ἰδίως μὲ ἀνησυχεῖ ὁποῦ δὲν ἤμπορῶ νὰ ἐνοήσω ποῖος τοὺς ἐδύθισεν εἰς παρόμοιον ὕπνον!... εἶπεν ὁ ἰατρὸς Ἄρδῦ. Ἀλλὰ θὰ μὰς τὸ εἰποῦν οἱ ἴδιοι ἅμα ἐξυπνήσουν!... Ἐμπρός! ἐπὶ τὸ ἔργον!...

Τοποθετούμενος δὲ ἀπέναντι τῶν κοιμωμένων — ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ μάλιστα εἶχε λάβει τὴν θέσιν καὶ τὴν στάσιν τοῦ μάγου — ὁ ἰατρὸς Ἄρδῦ ἤρχισε νὰ ἐκτελῇ διὰ τῶν χειρῶν κινήματα καὶ τινα ἀκατάληπτα.

Ἐπασχε πολὺ. Αἱ φλέβες τοῦ μετώπου του ἐξωγχοῦντο καὶ ὁ ὑπολοχαγός ἔβλεπεν ἀναθρωσκούσας εἰς τὴν κεφαλὴν του χονδρὰς σταγόνας ἰδρωτός. Δέκα λεπτὰ παρήλθον καὶ οὐδὲν ἀποτελεσμα εἰπετεύχη.

Ἐκτάδην κείμενοι καὶ προσηλωμένοι τοῦτον τινὰ ἐν τῇ στάσει, ἐν ἧ τὸς κατέλαβεν ὁ ὕπνος, θὰ ἐφαίνοντο καὶ οἱ τρεῖς κοιμώμενοι, ὅτι εἶχον περιπέσει ἀπὸ τῆς ἀναπύσεως εἰς τὸν θάνατον, ἂν ἡ ἐπανεγείρουσα τὸ στήθος των κίνησις τῆς ἀναπνοῆς καὶ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου των δὲν ἐδείκνυον ὅτι ἡ ζωὴ ἐνεψύχου ἀκόμη τὰ ἀναίσθητα σώματά των.

Ὁ ὑπολοχαγός ἴστατο ἀκίνητος ἐκ φόβου μὴ ταράξῃ τὸ πείραμα, ὁ Χασάν δὲ ὄρθιος ὀπισθέν του, ἐκράτει τὴν ἀναπνοὴν του βλέπων ἐκ περιτροπῆς τὸν ἰατρὸν καὶ τοὺς τρεῖς ὑπνωτισμένους. Ὁ δὲ σοφὸς Χάσελφρατζ ἀφότου κατῆλθεν ἐκ τῆς καλάθου δὲν εἶχε κινήθῃ ποσῶς. Ἀκίνητος ἀπέναντι τοῦ ἐκ τιμαλφῶν λίθου ἡλίου, μὲ τὸ ὄμμα ἀπλανές, ἀναπνέων μόλις, ἐφαίνετο καὶ αὐτὸς μαγνητισμένος. Οὔτε ἐν βλέμμα κἄν εἶχε ῥίψει ἐπὶ τῶν κοιμωμένων.

Ὁ ἰατρὸς Ἄρδῦ ἐξηκολούθει τὰς κινήσεις του.

Τέλος ἡ Αἰκατερίνη ἀνεσκήρτησεν ἐλαφρῶς. Ἀνηγέρθη ἐξ ἡμισείας καὶ φέρουσα τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον, μὲ φωνὴν τεταραγμένην, ἀβέβαιον:

— Μαυρίκιε!... Λεϊλά!... ἐψύθησαν.

Ἐπειτα ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐκύταξε πέραξ αὐτῆς μετ' ἐκπλήξεως.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἀφυπνίζετο καὶ ὁ ἀδελφός της. Τὸ πρῶτόν του κίνημα ἦτο νὰ προσπαθῆσθαι ὅπως ἐγεροθῇ καὶ δράμῃ πρὸς τὴν Αἰκατερίνην. Ἀλλ' αἴφνης τὸ βλέμμα του ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἰατροῦ Ἄρδῦ, τοῦ ὑπολοχαγοῦ Γκυγιὼν, τοῦ Χάσελφρατζ, τοῦ Χασάν. Οἱ φίλοι του τὸν περιεστοίχισαν, σφίγγοντες δὲ τὰς χεῖράς του καὶ ἐξηγούντες τίνι τρόπῳ εὐρίσκοντο ἐκεῖ, προσεπάθουν νὰ τοῦ ἀφυπνίσωσι τὰς νεναρκωμένας διανοητικὰς δυνάμεις. Ἀλλ' ὁ Μαυρίκιος καὶ ἡ Αἰκατερίνη διατελοῦντες ἀκόμη ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ μαγνητικοῦ ὕπνου, μόλις ἠδύναντο νὰ συνάψωσι τὰς ἰδέας των. Κατ' ἀρχὰς δὲν ἀπῆντων εἰμῆ

διὰ φράσεων συγκεχυμένων εἰς τὰς ἐρωτήσεις, ἃς ἀπέτεινον αὐτοῖς; οἱ φίλοι των. Αἴφνης ὁ μικρὸς Χασάν ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τῆς Αἰκατερίνης χέων ἄφθονα δάκρυα :

— Χανούμ... Χανούμ!... ἀνέκραξε, ποῦ εἶνε ἡ Λεϊλά; Ποῦ εἶνε ὁ κύριός μου;... Πῶς σ' ἐπα-
νευρίσκομεν ἐδῶ χωρὶς τὴν Λεϊλάν, ἀφοῦ ἀνεχω-
ρήσατε ἡμῶς; Καὶ πῶς ὁ Σαχίπ, ὅστις κα-
τέβη ἡμῶς μετ' ὁν μάγον, εὐρίσκεται ἐδῶ χωρὶς
αὐτόν;... Ποῦ εἶνε, σὰς λέγω; ποῦ εἶνε ὁ μέγας
Μοβέδ; ποῦ εἶνε ἡ Λεϊλά;...

Ἡ Αἰκατερίνη ἔφερεν ἐκ νέου τὴν χεῖρα εἰς τὸ
μέτωπον, φανεράν καταβάλλουσα προσπάθειαν
ὅπως ἐπανεύρη τὴν εὐκρίνειαν τῶν ἰδεῶν τῆς.

— Πράγματι! ἐπιθύρουν ἡ Λεϊλά ἦτο πλη-
σίον μου... Τὴν ἐκράτουν ἐκ τῆς χειρός. Εἶμαι
βεβαία. Καὶ ὁ μάγος!.. Ἐνθυμεῖσθαι σύ, Μαυρί-
κιε;... Δὲν ἦτο ἐδῶ, ὄρθιος, ἔμπροσθέν μας;
Ἦ, πῶς ἐφαίνετο μέγας, παράδοξος, σκοτεινός,
ἐντὸς τοῦ φωτεινοῦ κύκλου!.. Ἐνῶ τὸν παρετή-
ρουν, μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ὁμίχλη ἠγείρετο μεταξὺ
αὐτοῦ καὶ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Αἱ χεῖριδες
τοῦ ἐκυμαίνοντο βραδέως μακραί, βραβεῖαι...
καὶ δὲν ἤξευρα πλέον ἂν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον
ἔβλεπα ἦτο ἄνθρωπος ἢ γιγαντιαῖον νυκτερι-
νὸν πτηνόν... νυκτερὶς φαντασιώδης, τρομερά...
κἄτι τι καταπληκτικόν... ἐπιάλτης, τὸν ὅποιον
ἔβλεπα μετ' ἀνοικτοῦς τοὺς ὀφθαλμούς! Καὶ ἡ Λε-
ϊλά ἐφοβήθη καὶ αὐτή!... ναί, ἐνθυμοῦμαι. Ἐ-
φώναξε «πάτερ μου!... φθάνει!... στάσου!...»
Ἐπειτα δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον τίποτε.

Ἡ ἰατρὸς Ἄρδῦ καὶ ὁ ὑπολογαγὸς ἠκροῦντο
μετ' ἄκρας προσοχῆς τοὺς λόγους, οὓς ἐψιθύριζε
μετὰ κόπου ἢ νεανίας.

— Τότε λοιπὸν ὁ μάγος σὰς ἀπεκοίμισεν; ἠ-
ρώτησεν ὁ ἰατρὸς Ἄρδῦ ἐξακολουθῶν τὰς ἐπι-
ψύσεις του περὶ τὸ μέτωπον τῆς Αἰκατερίνης.

— Μὰς ἀπεκοίμισεν; ἐπανελάθον ὁ ἀδελφὸς
καὶ ἡ ἀδελφή.

— Σὰς ἀπεκοίμισε, ναί, ἄλοτελῶς.. Ὅπως
καὶ τὸν σύντροφόν σας, προσέθηκεν ὁ ἰατρὸς δει-
κνύων τὸν Γαργαοῖδην, ὅστις ἔκειτο ἀκόμη ἐκ-
τάδην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Παρατήρησαν τότε ὅτι ὁ
ὕπρετος ἐξέπεμπεν εὐήχον καὶ παρατεταμένον
ρόγγχον, ὅμοιον τὸν ἦχον μετ' ἑραστοῦ σβούρας
περιστρεφομένης.

Τὸ θέαμα αὐτὸ ἔκαμε τὸν Μαυρίκιον ν' ἀνα-
νήψη ἐντελῶς. Ἐσπευσε πρὸς τὸν ὑπρέτην καὶ
σεῖων αὐτόν, φωνάζων τὸ ὄνομά του, ἐγείρων
αὐτόν ἐκ τῶν χειρῶν κατώρθωσε νὰ τὸν ἀνεγείρη
ὄρθιον. Μερικαὶ ἐπιψύσεις ἐπιπρόσθετοι τοῦ ἰα-
τροῦ ἴσχυσαν νὰ ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν αἴσθησιν
τὸν ἀγαθὸν Ἀριστομένην, οὗτινος ὁ πρῶτος λό-
γος ἦτο «νὰ πῖω!» ἀμέσως δὲ κατόπιν :

— Πῶς θὰ ἐτρογα κἄτι τι!... Ἀποθνήσκω
τῆς πείνης ἐδῶ μέσα!... Ἐσπευσαν νὰ ἱκανο-

ποιήσωσι τὴν ἐπιθυμίαν του καὶ ἤρχιστε χωρὶς
πολλὰ φιλοφρονήματα νὰ προγευματίζη μετ' ἐπι-
γάλην ὄρεξιν.

Ἡ ἰατρὸς ἔδωκε νὰ πῖουν εἰς τὸν Μαυρίκιον
καὶ τὴν Αἰκατερίνην ὀλίγας σταγόνας κονιάκ,
ἀπὸ φιαλίδιου, τὸ ὅποιον ἔφερεν εἰς τὸ θυλάκιόν
του μετ' ὀλίγον δὲ οἱ νέοι ἐντελῶς ἀνανήψαντες
ἠδυνήθησαν σαφῶς νὰ ἐννοήτωσι τί συνέβη ἐκεῖ
ἐπάνω καὶ πῶς ἐβλάστησαν οἱ φίλοι των, νὰ διη-
γηθῶσι δὲ καὶ αὐτοὶ διὰ τίνος συρροῆς ἀλλοκό-
των περιστάσεων εὐρίσκοντο εἰς τοιαύτην ἐλευ-
νὴν θέσιν. Τὸ αὐτὸ συμπέρασμα ἐπῆλθεν εἰς ὁ-
λων τὴν σκέψιν. Ὁ μάγος τοὺς εἶχεν ἀποκοιμί-
σει ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι θὰ τοὺς ἔκαμνε νὰ ἀ-
πολέσωσι τὴν μνήμην, ἔπειτα δὲ ἀφοῦ κατώρ-
θωσε τὸν σκοπὸν του τοὺς ἐγκατέλιπεν, ἀποκο-
μίζων τὴν ἀναίσθητον ἐγγόνην του.

Ἡ Αἰκατερίνη δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ
δάκρυά τῆς ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς ἐπιβουλῆς ἐ-
κείνης τοῦ γέροντος.

— Ἦ, ἡ καυμένη ἡ Λεϊλά μου!... ἔλεγε.
Πόσῃ λύπῃ θὰ αἰσθανθῇ, ἂν πραγματικῶς τοι-
ουτοτρόπως προσηνέχθῃ ὁ μάγος!... Ἄς δρά-
μωμεν νὰ τὴν παρηγορήσωμεν, νὰ τῆς ἀναγ-
γείλωμεν ὅτι ἐσώθημεν!... Ἄς ἐξέλθωμεν ἀπ'
ἐδῶ· τὸ ὑπόγειον αὐτὸ μοῦ προξενεῖ φρίκην.
Γρήγορα, κύριοι, σὰς παρακαλῶ!... θέλω νὰ
ἐπανίδω τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ νὰ δυνηθῶ νὰ
καθησυχάσω τὴν φίλην μου!...

— Βεβαίως, φίλη μου, εἶπεν ὁ ἰατρὸς, καὶ
ἐγὼ ἐπίσης βιάζομαι πολὺ νὰ σὰς ἐξαγάγω ἀπὸ
αὐτὸ τὸ βράχιον καὶ νὰ σὰς ἐπανίδω σώους καὶ
ἀβλαβεῖς ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Ἄλλὰ κατὰ
πρῶτον, δὲν εἶνε ἀληθές;... ἃς ἀποφασίσωμεν τί
πρέπει νὰ κάμωμεν αὐτὸν τὸν θησαυρόν. Ὑπάρ-
χουν ἐδῶ λίθοι πολύτιμοι ἀνυπολογίστου ἀξίας,
προσέθηκε ταπεινῇ τῇ φωνῇ, καὶ σὲ συμβουλεύω,
Μαυρίκιε, νὰ λάβῃς μερικὰς προφυλάξεις, διὰ νὰ
τοὺς ἀποκρύψῃς ἀπὸ τοὺς ἐργάτας ἐκεῖ ἐπάνω...
Τὰ πάντα ἡμποροῦν νὰ συμβοῦν ἂν ὑποπτεύσουν
τί θησαυροὺς κρύπτει τὸ σπήλαιον αὐτό!...

Ἐπειτα τὸ τέλος

X

Ἄνω ἰάτω

ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΙΣ ΕΚ ΖΑΧΑΡΕΩΣ

Νέου εἶδους μέθη ἀνεκαλύφθη ἐν Ἀμερικῇ, ἡ
διὰ τῶν ἀνοθυμιάσεων τοῦ σακχάρου. Οἱ ἄνθρω-
ποι ὅσοι πάσχουσιν ἐξ αὐτῆς εἶνε οἱ ἐκφορτωταὶ
καὶ οἱ ἀχθοφόροι, οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τὴν ἐκφόρ-
τωσιν τῶν πλοίων τῶν φορτωμένων ζάχαριν. Ἡ
μέθη δὲ αὕτη προέρχεται ἐκ τῆς εἰσπνοῆς τῶν
αερίων, τῶν γεννωμένων ἐκ τῆς ζαχαρώσεως, τῆς
ἀποτεθειμένης ἀνευ ἀερισμοῦ εἰς τὸ κύτος τῶν
πλοίων. Χρειάζεται δὲ ἡμίσεια ὥρα ἀερισμοῦ
ὅπως ἐξουδετερώσῃ τὰ ἀποτελέσματα. Ἄλλὰ τοι-